

Lélekrzet

A kecskeméti evangélikus gyülekezet hírllevele
2021/3. szám – Karácsony

Gondolatok év vége felé

Újra és újra felbukkan bennem egy gondolat. Folytatni kellene a gyülekezetünk történetének krónikáit. Az egyházközösség megalakulásának 200 éves jubileumára kiadott *Emlékkönyv* után néhány éve elkészült az *Isten áldásával* címet viselő folytatás, melyet templomunk felszentelésének 150. évfordulója alkalmából adtunk ki.

Most, a 2021. év vége felé közeledve újra megállok, és számba veszem Istenünk ajándékait. Azokat az ajándékokat, amelyeket megkaptunk, és amelyeket meg kell köszönnünk, hogy megmaradjanak számunkra. A köszönetre és hálaadásra nekünk van szükségünk, hogy jól tudjunk tájékozódni, dönteni és szolgálni. Megállás, csend, hátralépés és nagy-nagy alázat szükséges a jól és tisztán látás miatt, de talán leginkább összekulcsolt kéz.

Mit kaptunk ebben az évben? Drága lehetőséget, amikor 71 gyermeket megkeresztelhattünk. A szülők kerestek meg

minket, mert fontosnak tartották megerősíteni a keresztségben is, hogy gyermekük az Isten gyermeke. Befogadásuk nagy felelősséget ró ránk.

Az elmúlt tanévben 17 gyermeket konfirmáltunk, most szeptemberben pedig 30 gyermek felkészítését kezdtük meg.

26 pár közös életére kértük Isten áldását, és örökélet vasárnapján 49 mécses világított azokért a testvéreinkért, akiket ebben az évben kísértünk utolsó földi útjukra.

Istentiszteletek, bibliaórák, gyermek és ifjúsági alkalmak, idősothtonok lakóival való találkozás, városi alkalmak, templomunkban rendezett hangversenyek adtak alkalmat Isten éltető igéjének hirdetésére.

Köszönjük az ajándékokat, dicsérjük Istenünket és magasztaljuk szent nevét, mert jó az Úr, szeretete tart most és mindörökké.

Kis János *lelkész*

A 2022-es év igéjében Jézus Krisztus azzal biztat bennünket:

„...aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...” (Jn 6,37)

Ádvent korona árnyékában és korona fényében

„Ádvent annak az időszaka, mikor meg akarjuk hallani a lépteket. Nem hallod a lépteket, ha magad is rohansz”

(Bill McKibben)

Ilyen helyzetre nem gondoltunk. Erre nem számítottunk. Lassan két éve árnyékolja be életünket a koronavírus. Túlságosan hosszúra nyúlt ez az idő, mintha nem is tudnánk mit kezdeni a kialakult helyzettel.

Egy láthatatlan kórokozóval folytatott halálos küzdelem közepette van-e türelmünk, hitünk, reményünk várni?

Hiszen a járványon túl is nagyon sok a „zavaró” körülmény. Személyes élethelyzeteink, munkahelyi feladataink mind-mind megoldásra váró feladatot, sokszor feszültséget hordoznak életünkben és családjainkban. Könnyen a gyorsan múlt idő csapdájába eshetünk.

Cseréljük le az idő könnyörtelen múlását mutató óráinkat az adventi koszorú lángjainak meggyújtásával mért lelassult, izgalmakkal teli várakozásra.

Maradjon meg a bűnbánati felkészítő idő. Ne mondjunk le, ne feledkezzünk meg róla! Most igazán nagy szükségünk van rá!

Lelkünknek van nagy szüksége rá, hogy a testi gyarlóságok tekintetében is legyen reménységünk, hogy Isten akaratából lehessen változás. Nem emberi síkon, nem úgy magától, nem úgy, hogy majd az idő megoldja, nem úgy, hogy majdcsak lesz valahogy.

Érkezik a megoldás, jön a mennyei király, koronája fényt hoz az életünkbe. Isten akaratából jön az életet hozó, a szeretetben egészen új utakat mutató megszülető gyermek, a testté lett Ige.

Maga az éltető forrás lép be a világba. Tudjuk és hisszük, hogy azt hozza, azt kínálja fel, amire akkor, kétezer évvel ezelőtt is a legnagyobb szükség volt, amire a ma emberének is a legnagyobb szüksége van.

Van-e hely számára az életünkben? Próbátételek átélt valóságában, reménytelenségeinkben, bizonytalanságaink között van-e hely neki a szívünkben?

Az Istenfiú karácsonyt akar készíteni, megszületni a világnak, a mai kor emberének, nekünk. Legyen ünnep a karácsony! Legyen ünnep a karantén magányában, a félve megélt családi közösségekben, a templomok maszkkal takart, fertőtlenített valóságában.

Isten szeretetének meleg ölelése legyen a miénk, őt nem a félelem vezérli, hanem az igazi, hamisítatlan szeretet.

Várjuk az Urat, az Úr érkezik!

Kis János

Karácsony az ószövetségi időkben és ma

„Ma este megtudjátok, hogy eljön az Úr, és megvált minket, reggelre meglátjátok dicsőségét.”

(2Móz 16,6–7)

Mózes hite magával ragadó. Az általa vezetett nép azonban zúgolódott, elégedetlenkedett. Keveset tudtak, nem hittek. Nem volt elég az átélt múlt megtapasztalása. Az a tapasztalat, hogy Istennek volt hatalma arra, hogy a teljesen reménytelen helyzetből is szabadulást adjon.

Megmenekültek, de most itt van az újabb akadály. Mi lesz velük? A napi problémák mindent elhomályosítanak. Nincs mit enni, nincs víz. Mintha nem lenne velük az Isten, mintha elhagyta volna őket.

Ismerős érzések ezek nekünk is, advent várakozó csendjében. Hogyan lesz miénk karácsony ajándéka, amikor egészen más a várakozásunk, mint amit megszoktunk. Riasztó járvány, emberi

tragédiák, bizonytalanság. Ugyanúgy, mint ott a pusztában, ahol csúcsponton volt az elégedetlenség. Okolták a körülményeket, a vezetőket, de leginkább az Istent. Miért tette ezt, miért engedi, meddig fog tartani?

Az adventi koszorú sorra fellobbanó, pislákoló fényei reménységet hordoznak. Jön az Úr, és megvált minket. A pusztai biztatás karácsonyi reménységé, sőt valósággá vált.

Karácsony ajándéka a pillanat átélésében lesz a miénk, ha látjuk az Isten dicsőségét a megszülető isteni gondoskodásban, az igaz, tiszta szeretetben, ami tőle jön.

Este tudjuk, reggel látjuk. Élünk vele, élünk belőle!

Kis János

Ünnepi istentisztelek rendje

December 24., szenteste

14.30: Kecskemét

December 25., karácsony ünnepe

9 óra: Helvécia

10 óra: Kecskemét

14 óra: Kerekegyháza

15 óra: Orgovány

December 26.,

karácsony 2. napja

9 óra: Kiskunfélegyháza

10 óra: Kecskemét

December 31., óév este

14.30: Kecskemét

Január 1., újév napja

10 óra: Kecskemét

Január 2., vasárnap

10 óra: Kecskemét

Szeretettel hirdetjük, hogy a Kossuth rádió 10.04-től élőben közvetíti az istentiszteletet! Kérjük a kedves testvéreket, érkezzenek pontosan, mert az ajtókat bezárják.

Gyermekkorunk ünnepei...

Bibliaórás testvérek visszaemlékezései

Három felvonás

Az egyik bibliaórán lelkészünk feltette a kérdést: milyen volt gyermekkorunkban a megszülető istenembert váró időszak? Kétségbe esve állapítottam meg, hogy az adventről nem emlékszem semmire. Néhány karácsonyi emlék derengett, de azok is igazából az izgalommal várt ajándékokról szóltak.

Első felvonás: gyermekkor

Elhatároztam, hogy kifagगतom erről a nálam évtizednyivel idősebb nővéremet, mert nem maradhatok ilyen tudatlanságban. A nővérem mesélt is bibliaórákról a parókián, teaestékről, ahol két forintért lehetett megvenni a teához a hívek által sültött sütemények kis csomagjait, de hamarosan kiderült, hogy ezek az emlékek nem az én, hanem az ő gyermekkoráról szólnak.

Aztán felidézttük azt is, amire mind a ketten emlékezünk: hogy édesanyánk milyen finom puncs, citrom és kakaó ízű szaloncukrokat készített, hogy karácsonyeste csak mákosguba volt a vacsora, hogy függöny volt annak a szobának az ablakán, ahol már feldíszítve állt a karácsonyfa, és hogy, hogy nem mindig meg tudott úgy szólalni a csengő, hogy érzetünk szerint minden családtag együtt volt a várakozó szobában, és nem ment ki senki.

Szüleim hívó, de szemérmes emberek voltak, nem emlékszem, hogy vala-

ha is felolvastuk volna a karácsonyi történetet. Nem emlékszem, hogy elhangzott-e az, ami igazán lényeges.

Második felvonás: felnőttkor

Ez időben jó hosszú merítés lesz, ugyanis 14 éves koromtól egészen 53 éves koromig tartott. Ebben az időben, különösen a második felében, decemberben már volt sok fény, ajándékok, ételek, italok, látogatások, kapkodás, rohanás, megfelelési kényszer. Csupa külsőség, csak éppen, látszólag, Isten nem volt sehol, csak egy megnevezhetetlen hiányérzet lengett körül.

Harmadik felvonás: még mindig tart

Egyszer csak Isten úgy gondolta, hogy most már elég! Itt az ideje, hogy helyettem cselekedjen, belépjen az életembe. Istentiszteletre küldött, ahol nem jártam már vagy harminc éve. Félve ültem le a legutolsó székre, de amikor felcsendült a kezdő ének, azonnal belém hasított, hogy hiszen ezt én ismerem, otthon vagyok.

Azóta adventkor vannak fények, van feldíszített lakás, néhány finom étel, szerény ajándékok. De van elcsendesedés, imádság, hálaadás, és ami a legfontosabb, jelen van az isteni szeretet csodája, a biztos tudat, hogy soha nem vagyunk egyedül. Nem megértenünk kell ezt a csodát, hanem elfogadni és élni vele.

Komlódiné Alföldi Erzsébet

„Szaloncukor” újrapapírban

Szegénysorsú földműves család gyermekeként a következő képek maradtak meg emlékezetemben. Nálunk a készülődésnek azt a részét, amelybe a gyerekeket is bevonták, a nagymamám irányította. Advent kezdetekor elkezdtük készíteni a szent család figuráit agyagból. Jézus bölcsője dióhéj volt, a teste agyag, a ruhája papír. Bárányok is készültek. Mindent gyufaszállal rögzítettünk egymáshoz.

Mennyből az angyal...

Egy kis faluban éltem családommal, és sok szép emlékem van a karácsonyokról is. Az 1950-es években szorgalmasak, összetartóak voltak az emberek. Természetes volt egymás segítése, és senki nem várt érte fizetséget.

Lelkipásztorunk és felesége a karácsony előtti hetekben gyűjtést rendezett. Bármilyen jóállapotú tárgyat fel lehetett ajánlani. Az összegyűjtött holmik szeretetvendégség keretében, tombolasorossal találtak gazdára. Hat évesen még nagyon izgatottan vártam a számhúzást, de mindenki nyert valamit.

A szenteste varázslatos volt a templomban. Csak a gyertyák égtek a hatalmas fán, sok csillagszóró és nagy csend volt. Egyik gyülekezeti tagunk, Klárika bejött hatalmas angyalszárnyakkal, hófehér hosszú ruhában, és gyönyörűen énekelte a *Mennyből jövök most hozzátok* kezdetű énekünket. Azóta hatvan év is eltelt, de mélyen a szívemben van.

Szaloncukor? Abban az időben bizony nagyon kevés volt. Ha nem jutott szaloncukor, akkor a régi, téglalap alakú kockacukrot csomagoltuk az előző évről a következő karácsonyra gondosan eltett papírokba.

Amikor eljött a várva várt ünnep, már az is nagy csoda és öröm volt, ha egy darab narancsot találtunk a fa alatt.

Mégis nagyon boldogok voltunk. Vártuk az ünnepet, Jézus születését.

(nn)

Az otthoni karácsonyaink is emlékezetesek maradtak. Szigorú szüleink mindig is tiltották a csúnya beszédet, a verekedést, de az ünnep előtt még inkább, büntetés járt érte. Ha mi, lányok füttyültünk, édesanyánk azt mondta: elfordulnak tőletek az angyalkák!

Éjszaka nővéremmel meglestük, mivel zörögnek a szüleink. Karácsonyfadíszeket készítettek ceruzára tekert ezüstpapírból. Mindig gyönyörűen mutattak a karácsonyfán.

A falunkban a betlehemesek minden házba bezörgettek. Négy-öt fiú subába öltözve hozta a kivilágított jászlat a szent családdal. Én féltem a „pásztoroktól”, de csodálattal néztem a kis betlehemet.

Békés, szép karácsonyok voltak. Igyekeztem a gyermekeimnek is maradandó élményeket adni az ünnepekre. Remélem, mindenki megőrzi szívében a régi karácsonyok szép emlékét.

Lukács Lászlóné

**Jörg Zink:
Szeretnék csöndben lenni**

Szeretnék csöndben lenni, Uram,
s így várni rád.
Szeretnék csöndben lenni,
hogy megértsem,
mi történik a nagyvilágban.
Hallgatni szeretnék,
hogy közel kerüljek a dolgokhoz,
minden teremtményedhez,
és halljam hangjukat.

Szeretnék csöndben lenni,
hogy a sokféle hang között
megismerjem a hangod.

„Amikor a mindenségre a teljes csönd
kiáradt”
– mondja az Írás,
„isten trónjáról leszállt, Uram,
mindenható Igéd”.
Hallgatni szeretnék,
és ámulni azon,
hogy hozzám is van szavad.

Kinyílt a Barackvirág

A Kecskeméti Barackvirág Evangélikus Óvoda ünnepélyes átadását október 7-én tartották. A több mint négyszázhatvanhétmillió forintos beruházás teljes egészében Magyarország kormányának támogatásával valósult meg. A háromcsoportos, hetvenöt kisgyermek fogadására alkalmas óvodát Kondor Péter, a Déli Evangélikus Egyházkerület püspöke szentelte fel.

Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzata egy Kvarc utcai, többfunkciós ingatlanban adott át egyházunknak térítésmentes használatra egy több mint hatszázötven négyzetméteres területet. Az intézményt az épület földszintjén alakították ki, elszeparálva az ugyanitt működő Mercedes-Benz Iskolától.

Az óvoda október 7-i avatóünnepségén dr. Fürjes Zoltán egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős helyettes államtitkár, Font Sándor országgyűlési képviselő, a Déli Egyházkerület felügyelője, Kisfaludy László köznevelésért felelős helyettes államtitkár, Szemerey-né Pataki Klaudia, Kecskemét polgármestere, Krámer György országos irodavezető és Kis János lelkész is szólt az alkalom meghívott vendégeihez.

A Kecskeméti Barackvirág Evangélikus Óvoda – Oldal Henriett megbízott óvodavezető és az óvodapedagógusok munkájának is köszönhetően – irigylésre méltó környezetben várja a kisgyermeket, és engedi Jézus közelébe őket.

Forrás: Evangélikus.hu

Lélekzet – A kecskeméti evangélikus gyülekezet hírlevele – 2021/3. szám – Karácsony

Szerkesztés: Kis János. Olvasószerkesztés, tördelés: Zsolczainé Vitális Judit.

Lelkészi Hivatal: 6000 Kecskemét, Arany János u. 1.

Telefon: 76/323-506; mobil: 20/824-3391. E-mail: janos.kis@lutheran.hu.

Honlap: <http://kecskemmet.egyhazkozseg.hu>

Soli Deo Gloria közhasznú alapítványunk adószáma: 19049498-1-03

Magyarországi Evangélikus Egyház technikai száma: 0035